

melega teades, et temaqa luqu pahaote peab
 minema. Walge härg õpetas oma hea
 haale kanojale jalaja ütelsis: "Kui juu
 ja ja mäeras ema õhtu magama lähemas,
 siis wõta jalaja kustuta tuli leest ära, pane
 oma afimele üle kabus, hämbri täis wett ja magu
 siis wõta piin täis kamme laastu, liwa tera
 ja tihk wett enesele kooja, tule lauta, isto
 minu selga ja põgeneme ära!" Kuidas
 reagituis, nõnna tektus. Lira õiße kausel
 mäeras ema ülesse, lähel Hansu tapma pistal
 nna üle koo siisse ja kätt tagasi wõttes tõmbas
 uce hämbri ümber enesekaela. Eluiss hakkas
 ta tule leest õfima, kust muidugi misagi leisa
 ei olnus. Iffe kaelani märg, ajab wana Hansu koo.
 moatt ülesse, armates, et Hansu wõest märgaks
 oli joand. Edga tulga woatama minnes, löand
 et Hans Kaduus on. Lähmas lauta, ei ole
 walget hargga kaa enam leisa. Ellis nüüd

minus, kui lähmas Hansu taga õfima. See
 peal ütles walge härg Hansule: "Kata tagasi,
 kas näed keragi tulema!" Hans woatas tagasi,
 üks must kogu paistab! "Walge härg käsib
 tamme laastus maha wifata ja korraga on
 nense selja taga paks tamme mets. Wana Hans
 oma naisega ei peale läbi, jwasat naise koju
 kirmeis tuoma, millega tees raiusa. Tuule
 kirussega saab naene kirmeis ja raiusa tamme
 maha nõnna, et nahas aurawas. Hans
 juomas koju kantsu^{ja} jälle esapi astutus: "Kata
 tagasi, Hans, kas näed keragi tulema!" ütles
 walge härg, "Lah tulemaõkis, must kogu paistab."
 Walge härg käsib liwa tera maha wifata ja
 tohutu liwa mägi jääb neile selja taha maha.
 Wana Hans jäwat oma naisega liwa maeni, aga
 enne nõe ei jaa üle, "Hine tuo koruus labissis
 pürutab Hans naise warta. Tuule kirussega on
 labissid loorus, tulise täi järel liwa mägi
 J.